

BELINSZKI ZOLTÁN

Csonka hármasoltár

Soóky Lacinak

„Jóleső érzés, / hogy meggyónhattam, s önre / ruháztam át e terhet, ne szóljon / róla senkinek, kedvelem önt, / rosszul esne, / ha miattam megaláznák” – mondta a tétova angyal. Laci meg nem felelt neki. Kissé összehúzott szemmel nézte a sör fölött, a komáromi Európa udvar borozójában. Közép-európai szokás szerint itt lehetett kikérni az opálzó, szüretlen sörrel telt, literes krigliket. Tavasszal ő egy pikolót ivott.

„Természetes, hogy beszélünk magyarul, hiszen ez az anyanyelvünk” – állt a kirakati táblán. Nem kellett kint cigarettázni, mint más EU-tagállamokban. Néha még a kisebbségi létnek is vannak előnyei.

Két beszélgetés között és a beszélgetés közben szerettünk hosszú szüneteket tartani. Most is így van...

Ősszel Luzsiczát emlegette, s hogy jó volna összeülni. Munkafeladatokat soroltam, ő hunyorított: nemigen jár Pesten, nekem kell jönni. Jó, hát költözöm én félútig, Tatára. Kicsit sem csodálkoztam, amikor pár héttel a temetés után az Opus Andrassy úti bemutatóján épp L. L. került elibém.

*

Te aztán jól megmondtad nekik – dűnnyögte oda az isten. Akkor már órák óta ültek a Duna-parton. Pecáztak, szokás szerint. Néha az ördög is jött velük, maga se tudta, minek.

Ha Laci lenne az isten helyében, huncutabbnál huncutabb napfénytől csillognának az utcák, eget rengető viharok után. Sose lenne álmos, szottyasztó idő. A városok közepén is erdők zúgnának. A múlt idő emberei éppen úgy tűnének föl, amilyenek voltak. Pincesor húzódna a látóhatár szélén. Kiüldözött magyarok és betelepített tótok, hithű és hitehagyott kommunisták, búcsiak és mások egyaránt elférnének a lócán, emelgetnék a poharat, dalolnák a régi dalokat. Az összes egyház papjai áldanák őket.

Ha Laci lenne az ördög helyében, magasra csavarnák a lángot a kotlák alatt. Úgy pirulnának a szemérmetlen hazudozók, mint idefenn a szüzlányok. Leizzadnák magukról a sminket a politika dívái. Minden hiú majom elé tükröt tartanának: nézhesse, hogyan öregszik. És a legelvetemültebb vén brigantit is kimenekíthetné az unoka, első szóra elengednék vele.

Laci helyében nincs senki. Ő maga sem. Írásai szétterített papírok (cseh)szlovákiai magyar csöndben, a felvidéki íróasztalon, a közép-európai dolgozószobában. „Te aztán jól megmondtad nekik.”

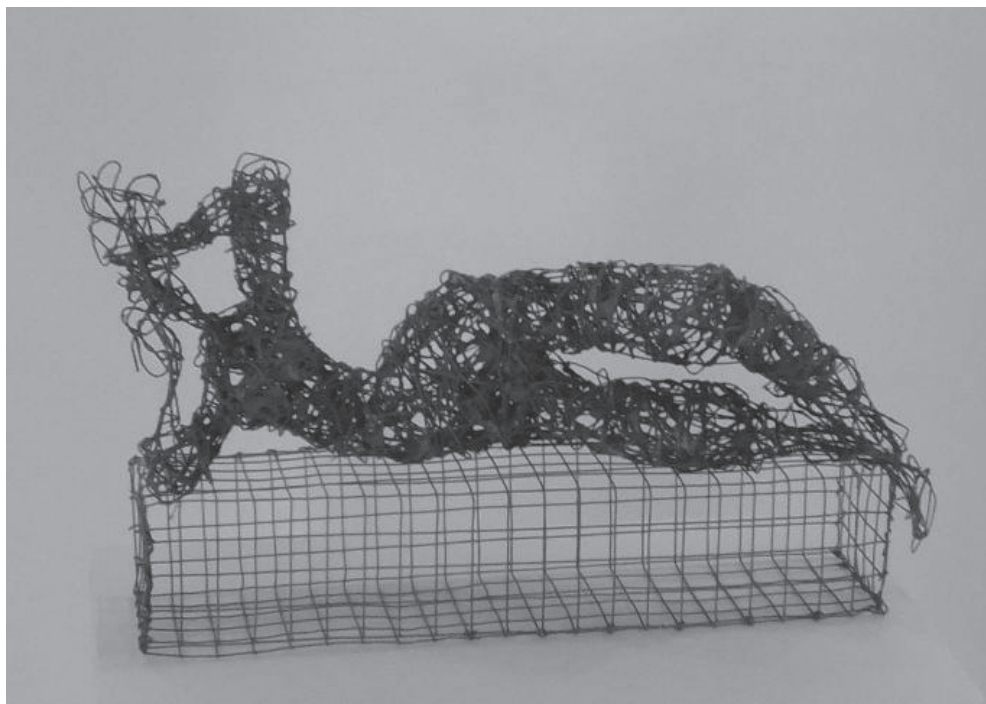
*

Tovább szól a nóta. Szánalmasan hitvány mulatós. Az egymás felé kiabált refrénekekben még mindig az éppen fel- vagy lebukott politikusok nevei.

Művészek alig. Olvasók aligha.

Bánt az éppoly hangos, amilyen fals zeneszó. Kimegyek az iskolaudvarra sétálgatni. Tarkómat esti szellő hűsíti. Körül a szomszédos utcák házainak tévés fényreklámai.

Jó emberek vagytok, csak nem ismeritek a nevét. Az igazit sem. Honnan tudnátok, kit vesztettetek?

Lőrincz Zsuzsa: *Etruszk*, 2010, színezett drót